891.79
L97
One

LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF ILLINOIS
AT URBANA-CHAMPAIGN

891.79
L97
One

Бібліотека театральна „Посланника“ ч. 15.

НЕ КЛЕНИ!

Образъ зъ житя народа

въ 1 актѣ

НАПИСАВЪ РОМАНЪ СУРМАЧЬ

P. A. ANDRAYKO
BOOK & MUSIC STORE
E. [illegible] N. Y.

Цѣна 50 сот.

ЛЬВÔВЪ.
Зъ печатнѣ Ставропигійского Института
пôдъ управ. М. Рефця
1910.

Одинока, найстарша христіяньска газета:

„ПОСЛАННИКЪ“

илюстроване письмо церковно-народне выходитъ уже **двайцятъ другій рôкъ** у Львовѣ.

Основатель свящ. Левъ Джулыньскій.

Редакторъ-издатель свящ. П. Пилипецъ.

Въ кождôмъ числѣ „Посланника“ есть дуже богато поучаючихъ рѣчей, есть завсѣгды кôлька цѣкавыхъ образкôвъ, есть много всѣлякихъ вѣдомостей зъ цѣлого свѣта, есть и **„Смѣхъ и Правда** (гумористична часть), що розвеселитъ и на дусѣ пôднесе кождого.

Въ „Посланнику“ нема политики, бо политика се найбôльша згуба нашого руского народу! Въ кождôй читальнѣ, въ кождôй крамницѣ, въ хатѣ кождого щирого Русина повиненъ знаходитися ***„Посланникъ“!***

Цѣлорôчна пренумерата выносить 4 короны. (Для Америки 2 доляры).

„Книжочки Мисійнѝ“

выходятъ накладомъ редакціи „Посланника“ кождого мѣсяця и стоятъ рôчно:

по 10 що мѣсяця: 7 кор. 20 сот.

по 5 що мѣсяця: 3 кор. 60 сот.

Для Америки 5 що мѣсяця 2 доляры по 10 що мѣсяця 3 доляры. Поодинокѝ числа 6 сот.

Меньше якъ 5 примѣрникôвъ не посылає ся.

редакція и администрація „Посланника“ и „Книжочокъ мисійныхъ“

Львôвъ ул. **Снядецкихъ ч. 2.**

Театральна бібліотека „Посланника“ ч. 15.

НЕ КЛЕНИ!

Образъ зъ житя народа

въ 1. актѣ

написавъ Романъ Сурмачь.

Цѣна 50 сот.

Бібліотека

ЛЬВÔВЪ.
Зъ печатнѣ Ставропигійского Інститута
пôдъ зарядомъ М. Рефця.
1910.

ОСОБЫ:

Стефанъ, господарь, лѣтъ 60, старый, изнемощѣлый, трохи дитинный.
Анна, друга єго жѣнка, лѣтъ 45.
Петро, сынъ Анны зъ першого подружа, лѣтъ 16.
Марта, дочка Стефана зъ першого подружа, лѣтъ 18.
Химка, сусѣда.
Яцко, сусѣдъ.

Дѣє ся въ хатѣ Стефана.

Право представленя и передруку застережене.
Власнôсть Льва Джулынского.

891.79
L97
One

СЦЕНА I.

(Марта сидитъ пôдъ вôкномъ и шиє. Петро сидитъ коло скринѣ, пôдперши ся лôктяти).

Петро: Я тобѣ кажу, ты не пащекуй до мене! Дивися, яка цяця! Она до мене... А якъ я скажу мамѣ, то попамятаєшь ты жидôвскій шабасъ.

Марта: Чого ты чепивъ ся мене Петре? Я тобѣ нѣчого злого не чиню, а ты ганьбишь мене такъ тяжко.

Петро: Диви, нѣчого нѣбы не знає! А кто прискарживъ татови що я вынѣсъ сокиру до корчмы. Га? може не ты, що? А кто сказавъ за тоту чвертку вôвса, а за тотѝ околоты? Може не казалась старому? грôмъ бы єго и тебе побивъ!

Марта: Петре, що ты говоришь такого! Сежь мôй отецъ, сежь человѣкъ твоєи мамы, а твôй вôтчимъ, тажь ты ѣшь єго хлѣбъ...

Петро: А подавилибы ся вы своимъ хлѣбомъ!... Богачѣ, латанѝ дѣры на старôй кожушинѣ маютъ!

UNIVERSITY OF
ILLINOIS LIBRARY
AT URBANA-CHAMPAIGN

Марта: Ой не клени, не клени Петре! Досыть проклонôвъ чує тота хата. Давнѣйше, за покôйнои мамы бувъ у насъ миръ и тишина була, а теперь справдѣшне пекло...

Петро: Якъ тобѣ зле, то иди до мамунѣ! Старый Танаско за двѣ шустки выкопає яму и будешь зъ мамунею землю ѣсти. А теперь зась тобѣ до того, що ся въ хатѣ дѣє! розумѣєшь?

(*За сценою чути голосъ Стефана*): Петре! Петре! гей чуєшь? ходи швидше до стодолы.

Петро: Чую, чую, єще не позатыкало (*встає*). Певно сѣчки рѣзати! Нема дурныхъ, нехай старый самъ тягне. Ябымъ ся мавъ живцемъ въ землю запасти, а сѣчки рѣзати не буду (*выходитъ*).

СЦЕНА II.

(*Марта сама*). Боже мôй Боже, що ся дѣє въ тôй хатѣ! Вôдъ рана до ночи страшнѝ проклоны, ажь образы святѝ вôдъ нихъ почорнѣли. Мама клене, Петро клене и диво, що грôмъ небесный не вдаритъ въ тоту хату. А прецѣнь

инакше ту було за небôшки мамы. Нѣ гамору, нѣ крику, нѣ сварнѣ. Тиха, щира, набожна молитва, або и пѣсня. И Богъ благословивъ всякимъ добромъ. А нынѣ? Пекло въ хатѣ, якась содома... Тато ледво вже ходятъ, а мачоха еще душу зъ нихъ выганяе своими проклонами! О гôрко, гôрко жити на тôмъ свѣтѣ...

(*За сценою чути голосъ Анны*): Ходѣтъ кумо, зайдѣтъ до хаты, я тôлько загляну, тай пôйдемъ до васъ!

(*За сценою голосъ Химки*): А ось дивѣтъ, а курки Дацинй въ вашôмъ городѣ...

Анна: Абы выздохали! А гушь, а гушь, абы васъ вынесло, абы вамъ чортъ губы поскручувавъ... А гуша на... абы васъ...

Марта: Отъ таке вôдъ рана до ночи — вѣчно те саме ся дѣе!

СЦЕНА III.

(*Входятъ Анна и Химка*).

Анна: Ты дѣвко що, не маешь ока, поглянути за курми, що? Бодай тя

грôмъ побивъ зъ ясного неба... Розпаношила ся, сѣла, шиє якъ яка панѣ, або жидôвка. Абысь свѣта була не бачила! Дивѣтъ, єще за таку вѣдьму Дацю буду ганьбу мала.

Химка: А такой такъ! А то вамъ, Даця то зѣлечко разъ зѣлечко, а пысочокъ доперва...

Анна: Кобы она ослѣпла на обоє очи та вѣдьба, кобы якъ свѣчка скапала...

Марта: Мамуню, та не кленѣтъ...

Анна (*люто*). Що ты смѣєшь до мене ся вôдзывати? Обы тя покрутило, ты чортове насѣнє. Дивѣтъ! но, дивѣтъ! Зъ хаты менѣ, иди курей пантрувати, бо тобѣ туть косы обсмыкою. А диви на ней! *(Марта зъ плачомъ выходитъ).*

СЦЕНА IV.

(*Тотû самû безъ Марты*).

Химка: Дивѣтъ, яке то вамъ подуфальне... Га, она тутъ газдыня на своємъ „посєдзеню“ сидитъ!

Анна: Кобы ѣй горломъ вылѣзло оно! Отомъ собѣ свѣтъ завязала. Пôйшла въ друге за старого пса-дѣда, и теперь

таке щеня до мене гаву роззявляє. Завязаламъ собѣ свѣтъ и своєй дитинѣ...

Химка: Табо кумо грѣхъ таке казати. Кождый знає, що выйшлисьте зъ бѣдоты, отъ хотьбы я... а теперь газдуєте при повнôй мысцѣ.

Анна: Кобы такъ вашй дѣти здоровй були, якъ я газдую! Що ся напрошу старого, перепиши половицю грунту на мого Петра, анѣ чути не хоче. Каже: єще не вмираю, часъ на тоє. А все черезъ тоту навѣджену, бодай она рôкъ конала и за мою кривду згадувала.

Химка; Тото все такъ, кумо, хлопови перша жѣнка все милѣйша — а друга то вже якъ помело!

Анна: Земля щобъ єи косты выкинула на верхъ! Або я єму лиха, чи що? А що насварю на дѣвку, або тамъ и покалатаю, то за те я слюбовала єй на маму. Не насварити, то щобы зъ дѣвки выйшло?...

Химка: А певно! Ось видите кумо, моя мамуня — дай ѣй Боже царствонько небесне — то бувало мене таки и коромесломъ вдарили, або и праникомъ и то въ саме тѣмя. А все на добре навчали и навчили, нѣкто не смѣвъ на мене

ничого злого сказати, бо ничо не показало ся на менѣ. А потôмъ якъ служиламъ у Гедайлы за мамку, тямлю, єще дѣвкою тодѣ буламъ — а мамуня шинкували все въ шабасъ въ єго тата, то разъ за бездурно такъ мене скарали, щомъ синцѣ цѣлый мѣсяць носила. Такой такъ, святя правда!

Анна: Бо то видите є рôжнй дѣти и добрй и лихй. Ось мôй Петрусь то дитина, що тôлько до серця пригорнути. Таке поцтиве, таке добре, якбы зъ образа знятый. А тутъ всѣ на него тай на него!

Химка: Звычайно — вôтчимъ серця не має.

Анна: Отъ колисьточки, Петро, звычайно зъ пустоты, зô збыткôвъ занѣсъ до Іося чвертку вôвса, а старый на него: „а грѣхъ, а не ладно, а образа Божа". Ажь якъ не розсерджу ся: „а сказивбысь ся старый бовдуре, що то, вже дитинѣ пожартувати не можна, що?

(*За сценою чути голосъ Стефана*): Та ходи же Петре, живо!

(*За сценою Петро*: А що васъ за хороба напала, не видите що иду!

Анна: Видите, орати хоче моєю дитиною, якъ чорнымъ воломъ — абы не

дождавъ старый вовкъ завтрѣйшного вечера. Таке то кумо що дня иде...

СЦЕНА V.

(*Ти самі — входитъ Стефанъ*).

Стефанъ: А ты жѣнко вже не фольґуй свому паничеви, бо грѣхъ неробѣ ѣсти давати.

Анна: Що? вже тя скаженина напала? Жаль тобѣ, що хлопець єще не переломивъ ся вôдъ роботы? Пантруй твою цяцю! — щобъ она не дôждала хлѣба святого вкусити!

Стефанъ: Цитъ, жѣнко, не зневажай Господа Бога и святыхъ Єго образôвъ. Не клени, бо Господь Богъ тяжко за те скарає!

Анна: Диви, якій єґомость, минсіонарь зъ него! Навчає якъ зъ книжки. А може єще парастасъ вôдправишь, щобъ чорты скорше задзвонили тобѣ вѣчную память!...

СЦЕНА VI.

(*Ті самі — входитъ Петро*).

Мамуню, що вы сказилисьте ся, чи

що? Вже полуденокъ, а вы не затопили єще въ печи. Та я ѣсти хочу!

Стефанъ: Петре, не годитъ ся такъ до матери говорити.

Петро: Овва, годитъ ся, або нѣ; а якъ ѣсти ся хоче, то нема за що дбати (*сѣдає на лавку*).

Стефанъ: Слухай Анно, ось тобѣ туть десятка, що кумъ Андрей вôддали нынѣ. Сховай до скринѣ, буде на податокъ, а ключь сховай за образъ. А я пôйду єще зъ копу змолотити. Ходи Петре, не лѣнуй ся!

Анна: Та нехай дитина вôдпôчне... На паньскôмъ не робитъ, тôлько на своимъ (*глядитъ въ вôкно*). А курки зновь въ у Досьчинôмъ городѣ. Гей, Марто, Марто, абы тя ялиця побила гдесь забѣгла певно на хаты, людей обмовляти.

Химка: Звычайно молоде, пусте.....!

Анна: Але до мыски не пусте. И дивѣтъ но ся, где єи мара вынесла... бодай тя...

Стефанъ: Тыхо вже цить! Я пôславъ Марту за тютюномъ до крамницѣ

Анна: То иди самъ курки выжени! не лѣнуй ся, иди... (*Стефанъ выходитъ*)!

СЦЕНА VII.

(*Тѝ самѝ безъ Стефана*).

Анна (*вôдчиняє скриню, кладе тамъ десятку, зачиняє, пряче ключь за образъ*).

Петро: Мамо, дайте на тютюнъ!

Анна: Сказивъ ся хлопчище, а я где маю грошѣ?

Химка: Та дайте кумо! Не жалуйте, тажъ ваша кровь прецѣнь.

Анна: Не маю кумонько, не маю анѣ нового!

Петро: Абы кто такъ здоровый бувъ, що не маєте. Аво тато дали теперь грошѣ...

Анна: Та то на податокъ кажу тобѣ. на податокъ, чуєшь навѣдженый! Ходѣтъ кумо, позичите менѣ великого горшка, треба голубцѣвъ зварити. (*до Петра*) А ты иди до коморы возьми собѣ хлѣба и сала, а не ѣджь на очахъ старому, бо зновь воркотѣти стане.

(*Химка и Анна выходятъ*).

СЦЕНА VIII

(*Петро самъ*).

Не хочете дати на тютюнъ, то я самъ собѣ возьму. Овва, що мы зроблятъ?

Станутъ сварити, а менѣ то байдуже! (*бере ключь, отчиняє скриню и бере одного риньского*). Теперь пôйду, купю тютюну, а решту сховаю на вышцѣ въ стайнѣ, завтра недѣля, буде на музыку. Не хочу я анѣ хлѣба, анѣ сала, пôйду до Мотя, тамъ въ алькири смыкну одну або другу чарку.. А то покарала мене мамуня! Не дали на скрутѣль, а я маю скôлько хочу. Бодай тя, якъ той каже, ясна холера притисла зъ бѣдою!..

СЦЕНА IX.

(*Петро, Стефанъ*).

Стефанъ: Петре, а бôйся Бога, ходи, поможи молотити, тажь грѣхъ день гаяти цѣлый.

Петро: Та заразъ, тôлько пôйду хлѣба вкушу и водицѣ напю ся (*выбѣгае*).

СЦЕНА X.

(*Стефанъ самъ*).

А то пустый хлопчиско, що пустый то пустый! Анѣ до роботы, анѣ до церкви — же то не ладно таке. А баба

тôлько клене а клене! Кажу: дай спокôй, не гнѣви Бога, где тамъ, вона своє всегда. Ну, звычайна рѣчь — довгій языкъ, короткій розумъ. Але грѣхъ всегда грѣхомъ...

СЦЕНА XI.

(*входитъ Марта*).

Марта: Татуню, а мама где?

Стефанъ: Не знаю где, мабудь зъ Химкою пôйшла, (*бере тютюнъ вôдъ неи и набиває люльку*). Або она скаже, куда иде? Робота стоитъ, а она своє..

Марта: Татуню, ябы васъ просила позвольте менѣ станути на службу до Описька Шевчука.

Стефанъ: Що? ты господарска дочка на службу? А тобѣ що въ голову зайшло?

Марта (*зъ плачемъ*): Не вытримаю я бôльше, не вытримаю. Въ хатѣ проклоны и зневага Божа, гнѣвъ Єго муситъ насъ постигнути. Дивити ся я не можу на тоє, а на очахъ все стоять покôйнѝ мамуня. Якъ то добре було намъ тодѣ! (*плаче тихо*).

Стефанъ (*поважно, тихшимъ голосомъ*): Цыть моя донечко, цыть. Терпенъ, спасенъ! Бѣдна ты, и я на старости лѣтъ бѣдный. Та претерпѣти мусимо. Не скривджу я тебе, ты моя дитина, а якъ бы ты мене кинула, то вже и вôдрадоньки не було бы въ тôй хатѣ. Не довго вже твоеи недоленьки, — нынѣ завтра вылетишь якъ пташка зъ гнѣзда и полинешь въ свѣтъ, а я самъ ся тутъ остану. Не лишай же мене доню!... (*Марта цѣлуе его въ руку, Стефанъ еи въ голову, хвиля павзы*).

Стефанъ: Отъ бувъ бы я забувъ на смерть сказати матери. Добре, що ты тутъ е. Вôдчини но скриню, тамъ лежатъ грошѣ.. (*Марта вôдчиняе скриню*). А що суть?

Марта: Лежатъ срѣбрнй риньски на купцѣ.

Стефанъ: То добре! Возьме одного, и занеси до коваля, скажи, що то за колеса — бо я нѣбы виненъ оставъ ся. (*Марта зачиняе скриню*) И вертай доню, бо то завтра свято, треба бы попорати ся коло хаты. (*Марта выходитъ*).

СЦЕНА XII.

(*Стефанъ самъ*).

Казали люде, єґомость вôдраджували, а я своє мѣркую, буде газдыня, пôдпарубочій буде зъ Петра, а тутъ бѣда и тôлько... Ось, чогось и моя люлька зле тягне... Забила ся... Нова бѣда... Разъ зъ жѣнкою, то знову зъ люлькою... Бѣда!

СЦЕНА XIII.

Анна: Якъ треба выгодити, то треба...

Яцко: Слава Іисусу Христу!

Стефанъ: На вѣки слава! Витайте гостеньки, витайте! Сѣдайте сусѣдо.

Яцко (*сѣдае*): А що доброго коло васъ чувати?

Стефанъ: Отъ бѣда, кажу вамъ: жито не молочене, робити нема кому, люлька забила ся и конецъ...

Анна: А люде, а сусѣди, абы ихъ хробы шпали. Тота Доця, кобы змарнѣла, зô свѣта мене жене. Все сука на мои куры вôдказуе... А ты старый слухай: Кумъ за орудкою прийшли. Хочуть до понедѣлка, нѣбы до ярмарка, пожичити пятку...

Яцко: Мôй Ивась вамъ таки дуже слабый, въ горячку єго кинуло, мушу ѣхати по доктора. А ту хочь гинь — зажичитися нема где.

Стефанъ: Простуда куме...

Анна: Детамъ, то вроки... Доцька перша, кобы ѣй очи выплыли, дивлячись на людскй дѣти.

Стефанъ: Не гнѣви жѣнко Бога не гнѣви. А позитити, позичь! Якъ бѣда, то христіянинъ муситъ поратувати ся. Тажь мы не жиды прецѣнь, а христіяне, не позволимъ одному загибати.

СЦЕНА XIV.

(*Петро входитъ до хаты и сѣдає, Анна вôдчиняє скриню, бере грошѣ, вôдчислює 5 зл. и дає Яцкови, потôмъ перечислює решту*).

Анна: Гей старый, ты ходивъ до скринѣ?

Петро (*до себе*): Буде бѣда! хиба утѣкаймо!

Стефанъ: Я не ходивъ, Марта ходила, я казавъ риньского вôддати ковалеви за колеса.

Анна: Та же тутъ два риньскихъ не стає!

Петро (*до себе*): Удала ся штука!

Стефанъ: Таже дѣвча хиба не взяло.

Анна: А бодайже тя покрутило, абысь свѣта не бачила божого. А ктожь взявъ, я взяла, що? А тось выховавъ злодѣйку собѣ, абы въ арештѣ зôгнила..

Яцко: Ей Анно, та грѣхъ такъ клясти страшно!

Анна: А не грѣхъ красти риньского зô скринѣ? що, абы єи земля побила, абы сконала таки и заразъ..

Стефанъ: Гей жѣнко, не клени, бо гнѣвъ божій стягнешь на хату...

Анна: А най твою хату разомъ зъ тобою ясный грôмъ зъ неба запалитъ. Та я єй кости поломлю.

Петро (*до себе*): Е, нехай ся сварятъ! Кобымъ бувъ знавъ, то бувбымъ два риньскихъ взявъ, пôйду на вышку, та пересилю ся (*выходитъ, по хвили входитъ Марта*).

СЦЕНА XV.

Стефанъ, Анна, Марта, Яцко.

Анна (*хапає Марту за сорочку*):

Кажи, кажи, гдесь злодѣйко дѣла риньского, гдесь сховала?

Марта: Якого риньского?

Анна: А того, щось украла зô скринѣ! Одного взялась для коваля, а другого вкрала, що? ты гадюко одна!

Марта: Мамо! за що вы мене зневажаєте, та єще при людяхъ? Ось святый образъ, я присягаю ся на Господа Бога, що я анѣ крайцаря не бачила.

Стефанъ: А видишь жѣнко!

Анна: Що видишь? А ты менѣ давай риньского, бо тя грôмъ трѣсне, бо тя скаженина нападе.

Яцко: Гей! жѣнко, схамени ся! Тожь Богъ покаравъ Содому. Якъ можна такъ клясти, сежь тяжкій грѣхъ и смертельный! А Богъ покарає за тоє, страшно покарає!

Марта: Може Петро взявъ? казала менѣ Феся, що ось доперва мѣнявъ у Мотя грошѣ.

Стефанъ: А видишь, що ось є!

Анна: Що, моя дитина злодѣй? Мôй Петро? А не дôждали бы вы сказати того (*передъ образомъ засвѣчує свѣчку*). Матѣнько Пречиста, дай, абы тому таки заразъ кости поломало, або каркъ скрутивъ, кто взявъ мою працю, а таки

заразъ и то заразъ тутки. (*За сценою чути крикъ*): Гей люде, ратуйте!

Яцко: Що тамъ горитъ, чи що?

Анна: Господи!

Стефанъ: Та ходѣтъ!

(*всѣ выбѣгаютъ, по хвили вбѣдає Анна и ломитъ руки*).

Анна: Падоньку мôй! Упавъ зъ вышки, моя дитина, головою о ступець! Матѣнько Пречиста!

(*Яцко, Стефанъ и єще кто тамъ вносять блѣдого Петра до хаты, и кладутъ на лавѣ. Анна припадає до него. Марта плаче*).

Анна: Сыну мôй, голубе мôй, озви ся, озви ся...

Петро (вôдчиняє очи): Мамо... се вы.. я не бачу нѣчого... то я взявъ риньского.. Богъ покаравъ...

Яцко: Скорше по єґомостя, по доктора, таже вôнъ умирає..,

Анна: Що, моя дитина, моя єдина потѣхонька. Гей! кровь зъ пôдъ серця дамъ, сама згибну, кобы вôнъ живъ...

Яцко: Самась жѣнко прокляла, сама свѣчку засвѣтила...

Петро: Менѣ лячно... темно, мамо, мамо, се черезъ васъ... я умираю... не кленѣтъ, бо Богъ карає...

Стефанъ: Скорше єґомостя.. скорше..

Анна (*падає на колѣна и клонитъ голову*): доктора кличте, скоро...

Петро: Господи! прости... мои грѣхи...

Анна: Люде по доктора, до аптики...

Яцко: Запôзно! Вже умеръ, мабудь голова пукла.

Анна плаче, Стефанъ, Марта и чоловѣкъ, що помагавъ нести клякаютъ до молитвы.

Яцко: Со святыми упокой душу раба Твоєго!... (*до публики*). А вы бачилисьте, куда веде страшный грѣхъ проклону. Тямте се добре и памятайте, що страшно карає за тоє Господь! Тому чоловѣче, памятай — не клени!

Конецъ.

Въ редакціи „Посланника“ и „Книжочокъ мисійныхъ“ Львôвъ, ул. Снядецкихъ ч. 2 можна дôстати слѣдуючй дуже гарнй книжочки:

1) **Спѣванникъ**, мѣститъ въ собѣ религійнй пѣсни. Цѣна 10 сот.

2) **Памятка мисіи** зъ портретомъ Высокопреосв. Митрополита Андрея Шептицкого. Цѣна 4 сот. Сотка 3 короны.

3) **Молебенъ**, книжочка та мѣститъ въ собѣ параклисъ до Богородицѣ, а украшена 8 ма образками. Цѣна 6 сотикôвъ.

4) **Посланникъ** цѣлый рôчникъ зъ 1908 р. зброшурованый. Цѣна 3 кор. (Читальнѣ платятъ лише 2 короны).

5) **Книжочки мисійнй.** Рôчникъ зъ 1908 р. гарно оправленый. Цѣна 1 корона.

6) **100 „Книжочокъ мисійныхъ“** зъ минувшихъ лѣтъ 3 короны.

7) **Тропарчикъ**, мѣститъ въ собѣ всѣ тропарѣ, кондаки и пр. Цѣна 10 сот.

8) **Іисусъ Христосъ Спаситель свѣта.** Книжочка мѣстяча въ собѣ коротко все то, що здѣлавъ для нашого спасенія Господь Богъ. Цѣна 10 сот.

При замовленю до двохъ коронъ належитъ долучити 20 сот. на почтову оплату. При бôльшихъ замовленяхъ редакція сама оплачує почту.

Театральна бібліотека „Посланника“.

Цѣна по 50 сот.:

Ч. 1. За сиротою Богъ зъ калитою.
„ 2. Вѣдьмы.
„ 3. Нôчь Виѳлеємска.
„ 4. Іосифъ въ Египтѣ.
„ 5. Въ родимôмъ краю.
„ 6. Три праздники.
„ 7. Сердечна месть.
„ 8. Бунтôвникъ.
„ 9. Мѣщаньска доля.
„ 10. Св. Николай на Руси.
„ 11. Сироты.
„ 12. На старости лѣтъ.
„ 13. Праведный Іовъ.
„ 14. Процесовичѣ.
„ 15. Не клени.
„ 16. Не кради.
„ 17. Пекло въ хатѣ.
„ 18. Три брати.
„ 19. Пещена дитина.
„ 20. Правда все горою.
„ 21. Выворожила.

По 20 сот.:

Вертепъ.
Громадскій судъ надъ горѣвкою.

Замовленя тôлько пôдъ адресомъ:

Свящ. Л. Дэсулынскій
Лапшинъ п. Бережаны.

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA
3 0112 077874151